

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΣΧΟΛΗ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΒΙΟΪΑΤΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΤΙΚΗΣ(ΒΙΟSΙΜ)

1η Εργαστηριακή Αναφορά στο μάθημα "ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ" του 9ου Εξαμήνου

του Εμμανουήλ Αναστάσιου Σερλή, Α.Μ. 03118125

1.1. Ερωτήματα στο Κλασικό Μοντέλο Κινητικής της Γλυκόζης

Ι. Το κλασσικό μοντέλο κινητικής της γλυκόζης βασίζεται στις κάτωθι εξισώσεις:

$$\frac{dG(t)}{dt} = -[S_G + X(t)]G(t) + S_G G_{SS}, \qquad G(0) = G_0$$

$$\frac{dX(t)}{dt} = -p_2 [X(t) - S_I [I(t) - I_{SS}]], \qquad X(0) = 0$$

$$\frac{dX(t)}{dt} = -p_2[X(t) - S_I[I(t) - I_{SS}]], X(0) = 0$$

όπου:

$$X(t) = (k_4 + k_6)I'(t)$$

$$S_G = k_1 + k_5 = -\frac{d(dG/dt)}{dG}$$

$$p_2 = k_3$$

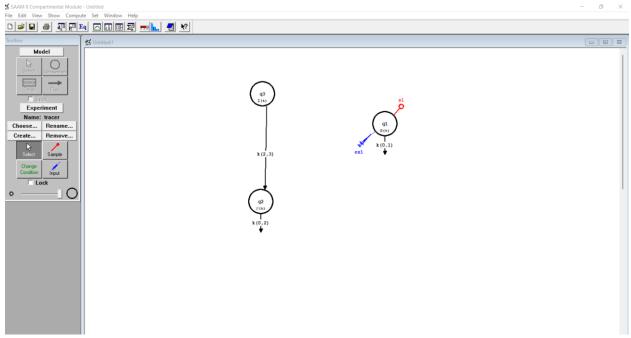
$$S_I = \frac{k_2}{k_3}(k_4 + k_6) = \frac{dS_G}{dI}$$

Όσον αφορά κάθε όρο του μοντέλου, αυτός περιγράφεται στον κάτωθι πίνακα:

Όρος	Σημασία
G(t)	Συγκέντρωση γλυκόζης
I(t)	Συγκέντρωση ινσουλίνης
I'(t)	Συγκέντρωση απομακρυσμένης ινσουλίνης
G_{ss}	Συγκέντρωση γλυκόζης σε steady state
I_{ss}	Συγκέντρωση ινσουλίνης σε steady state
X(t)	Συγκέντρωση ινσουλίνης προς το ήπαρ και
	τους περιφερειακούς ιστούς
k_i	Σταθεροί συντελεστές ροής
S_G	Ενεργότητα γλυκόζης
S_I	Ευαισθησία ινσουλίνης
p_2	Συντελεστής δράσης ινσουλίνης
G_0	Αρχική συγκέντρωση ινσουλίνης

Πίνακας 1. Όροι και σταθερές cold model γλυκόζης

Όσον αφορά την υλοποίηση του μοντέλου στο SAAM ΙΙ, παρακάτω παρουσιάζεται τόσο η δομή του μοντέλου όσο και τα δεδομένα που εισήχθησαν σε αυτό:

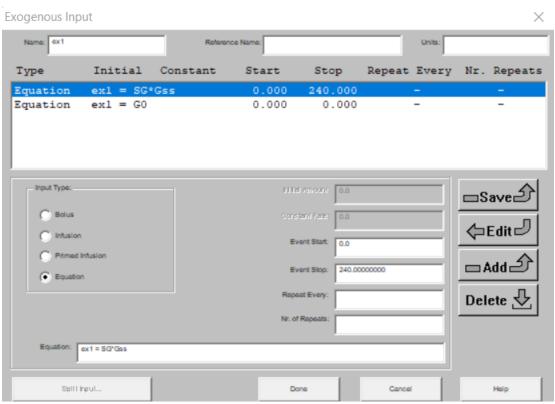

Εικόνα 1. Διαγραμματική απεικόνιση του μοντέλου γλυκόζης στο SAAM ΙΙ.

l ij Data -	- untitled.dat		
DATA			
T	G(FSD 0.02)	I	
0	96 (-)	16	
2	312 (-) 120		
3	291(-) 101		
4	289(-) 107		
5 7	271(-) 83		
	241(-) 49		
10	220	54	
15	184	49	
20	170	38	
25	151	43	
30	141	38	
35	121	25	
40	94	27	
50	88	11	
60	80	11	
70	83	10	
80	84	10	
100	90	12	
120	89	11	
140	90	17	
160	91	18	
180	87	11	
210	98	14	
240	94	9	
END			
	Gss 93		
CONST	Iss 11.3		
4			
-	ormat is okay		

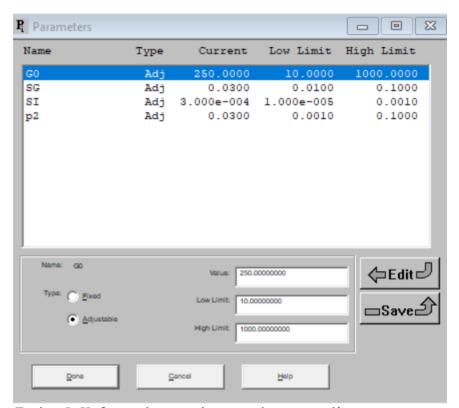
Εικόνα 2. Εισαγωγή δεδομένων γλυκόζης και ινσουλίνης στο μοντέλο

Πιο αναλυτικά, αρχικά σχηματίστηκε η δομή του μοντέλου, με βάση τα διαμερίσματα G(t), X(t), I(t), τα οποία συνοδεύονται και από τα αντίστοιχα fluxes k(i,j). Στην συνέχεια προστέθηκαν τα δεδομένα στο μοντέλο. Για την προσομοίωση επιλέχθηκαν χρόνοι από 0 ως και 240 mins, ενώ για την εξωγενή έγχυση γλυκόζης, ορίσαμε τους αντίστοιχους περιορισμούς μέσω των εξισώσεων $G(0)=G_0$ και $\frac{dG(t)}{dt}=S_GG_{ss}$. Έπειτα, προστέθηκαν οι εξισώσεις που αφορούν τον προσδιορισμό των παραμέτρων k(i,j) καθώς και των δεδομένων της ινσουλίνης. Τέλος, ορίστηκαν αρχικές τιμές για τις παραμέτρους G(0), G(0),

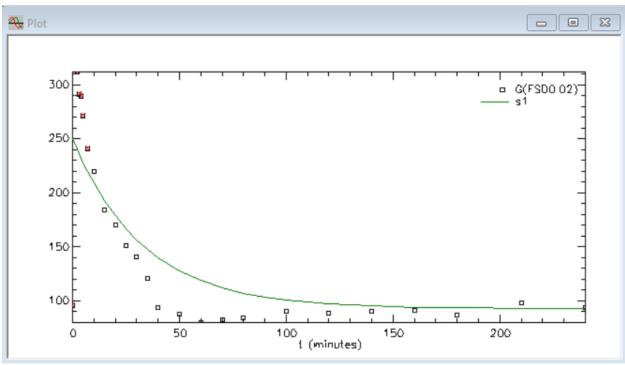
Εικόνα 3. Ορισμός εξωγενών εισόδων γλυκόζης στο μοντέλο

Εικόνα 4. Καθορισμός εξισώσεων μοντέλου

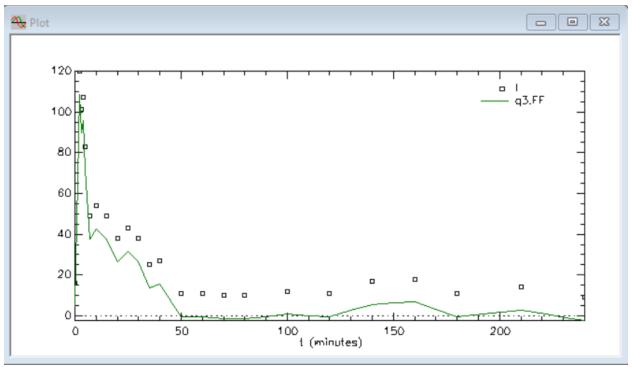

Εικόνα 5. Καθορισμός αρχικών παραμέτρων μοντέλου

Τέλος, χρησιμοποιούμε την εντολή "solve" για την επίλυση του μοντέλου. Παρακάτω, παρατίθενται οι γραφικές γλυκόζης και ινσουλίνης, οι οποίες συγκρίνονται με τα δοθέντα δεδομένα

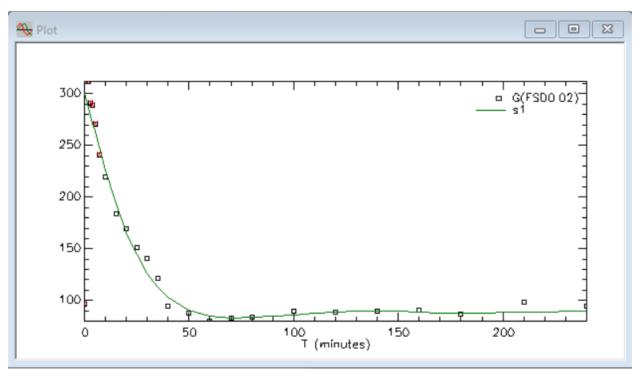

Εικόνα 6 . Συγκέντρωση γλυκόζης εξαγόμενη από το μοντέλο και από τα δεδομένα

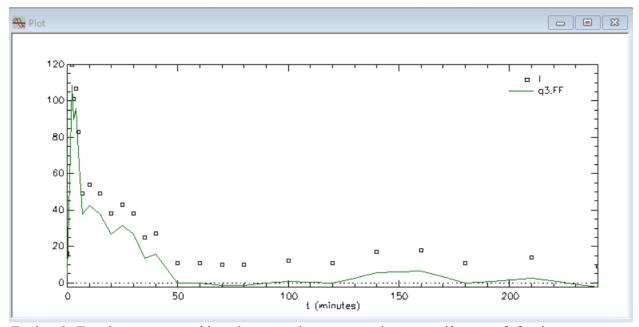

Εικόνα 7. Συγκέντρωση ινσουλίνης εξαγόμενη από το μοντέλο και από τα δεδομένα

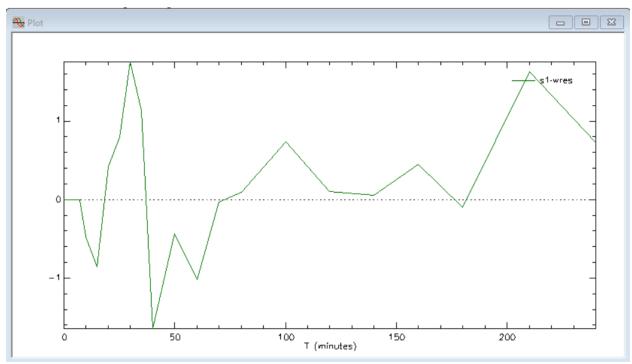
ΙΙ. Παρατηρούμε ότι οι συγκεντρώσεις τόσο της γλυκόζης όσο και της ινσουλίνης απέχουν αρκετά από τα ληφθέντα πειραματικά δεδομένα. Για τον σκοπό, πραγματοποιήθηκε προσαρμογή των παραμέτρων, ώστε οι γραφικές των μοντέλων να συσχετίζονται καλύτερα με τα πειραματικά δεδομένα. Στο SAAM ΙΙ, αυτό πραγματοποιείται μέσω της εντολής "fit".

Εικόνα 8. Συγκέντρωση γλυκόζης έπειτα από προσαρμογή του μοντέλου στα δεδομένα

Εικόνα 9. Συγκέντρωση ινσουλίνης έπειτα από προσαρμογή του μοντέλου στα δεδομένα

Εικόνα 10. Προσαρμογή του μοντέλου στα δεδομένα

Έπειτα από την προσαρμογή στα δεδομένα, το μοντέλο ακολουθεί πολύ πιο πιστά τα δεδομένα γλυκόζης σε σχέση με το ερώτημα Ι που δεν είχε γίνει fit. Οι προσαρμοσμένες παράμετροι ακολουθούν παρακάτω:

p2	0.03292 81656e-004		1.09987e+001 6.07226e+001		
SI 5. p2	81656e-004			-0.00995	0.07!
p2		7.38455e-005			
	0.04165		1.26957e+001	4.23273e-004	7.40039e-
		3.45878e-002	8.30347e+001	-0.03253	0.11
		Derived Va	ariables		
exl.bolus	300.42800	3.30433e+001	1.09987e+001	229.55701	371.29
exl.infusion	3.06172	1.85916e+000	€.0722€e+001	-0.92578	7.04
k(0,2)	0.04165	3.45878e-002	8.30347e+001	-0.03253	0.11
C Correlation Mat	rix C	Co <u>v</u> ariance Mat	rix 🖲 <u>O</u> bject	tive	
	Obje	ctive Sca	aled Data Varia	nce	A
sl : G(FSD0.02)	4.4263	24e+000	3.363468e-001		
Tanal abdamadaa	4 42.62	24e+000			
Total objective	4.4263	240100			
AIC	3.4098	78e+000			
	2 5225	41e+000			

Εικόνα 11. Στατιστικά αποτελέσματα προσαρμοσμένου μοντέλου

ΙΙΙ. Για την απόδειξη της σχέσης (1), αρχικά ορίζουμε τον ρυθμό μεταβολής της γλυκόζης με βάση την εκφώνηση ως:

$$\frac{dG(t)}{dt} = B - U_p = B_0 - [(k_5 + k_1) + (k_6 + k_4)I'(t)]G(t)$$

Ταυτόχρονα, θέτουμε $X(t)=(k_4+k_6)I'(t), X(0)=0, G(0)=G_{SS}$, ενώ ορίζουμε

$$S_G = -\frac{d(dG/dt)}{dG}|_{t=0} = k_1 + k_5 + X(t=0) = k_1 + k_5$$

Έτσι, για t=0 παίρνουμε: $dG/dt = d(Gss)/dt = 0 = B_0 - [S_G + 0]G_{ss} \Rightarrow B_0 = S_GG_{ss}$ και η αρχική σχέση γίνεται:

$$\frac{dG(t)}{dt} = \mathbf{B} - U_p = S_G G_{ss} - [S_G + X(t)]G(t)$$

Για την δεύτερη σχέση, θέτουμε τον ρυθμό μεταβολής της διαμερισματικής ινσουλίνης ως:

$$\frac{dI'(t)}{dt} = k_2[I(t) - I_{ss}] - k_3I'(t)$$

και θέτουμε
$$X(t) = (k_4 + k_6)I'(t) \Rightarrow \frac{dX(t)}{dt} = (k_4 + k_6)\frac{dI'(t)}{dt} = \dots = k_3 \left[(k_4 + k_6)\frac{k_2}{k_3}(I(t) - I_{SS}) - (k_4 + k_6)I'(t) \right]$$

Τέλος, έχουμε: $k_3 = p_2$, $S_I = \frac{k_2}{k_3}(k_4 + k_6)$ και καταλήγουμε στην εξής σχέση:

$$\frac{dX(t)}{dt} = -p_2[X(t) - S_I[I(t) - I_{ss}]]$$

IV. Ορισμένοι λόγοι που θα μπορούσε κανείς να επιλέξει ένα απλοποιημένο μοντέλο σε σχέση με ένα πλήρες είναι οι εξής:

- Λιγότερα φαινόμενα λαμβάνονται υπόψιν, γεγονός που καθιστά την εις βάθος κατανόηση τους ευκολότερη
- Μικρότερη υπολογιστική πολυπλοκότητα απαιτείται, λόγω μειωμένου αριθμού Δ.Ε. προς επίλυση
- Ευκολότερη προσαρμογή στα εκάστοτε δεδομένα υλοποιείται, λόγω μειωμένου πλήθους παραμέτρων
- Σχετικά μικρή απώλεια σε ακρίβεια θυσιάζεται, η οποία σε ορισμένες περιπτώσεις μπορεί να είναι αμελητέα ή δευτερευούσης σημασίας.

2. Απλοποιημένο Μοντέλο Κινητικής Γλυκόζης

Ι. Για καθένα διαμέρισμα του απλοποιημένου μοντέλου ισχύουν οι κάτωθι διαφορικές:

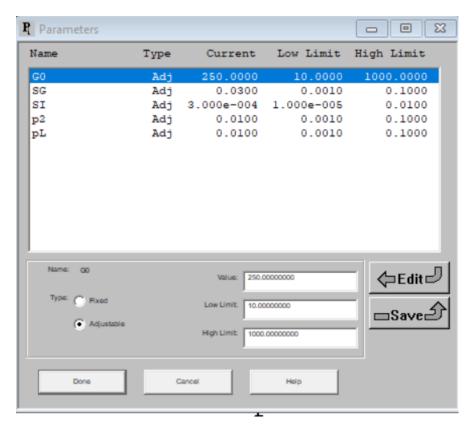
$$\begin{split} \frac{dG(t)}{dt} &= p_L(G(t) - G_{ss}) - \left(k_1 + X(t)\right)G(t) + G_{ss}S_G, \, \mu\varepsilon \, G(0) = G_{ss} \, \kappa\alpha\iota \, S_G = k_1 \\ \frac{dI'(t)}{dt} &= k_2[I(t) - I_{ss}] - k_3I'(t) \end{split}$$

Ταυτόχρονα, η συνάρτηση ελέγχου ορίζεται ως: $X(t)=k_4I'(t)\Rightarrow \frac{dX(t)}{dt}=k_4\frac{dI'(t)}{dt}=\cdots=k_3\left[k_4\frac{k_2}{k_3}(I(t)-I_{SS})-k_4I'(t)\right]$, με $k_3=p_2$, $S_I=\frac{k_2}{k_3}k_4$

Άρα, καταλήγουμε στην σχέση

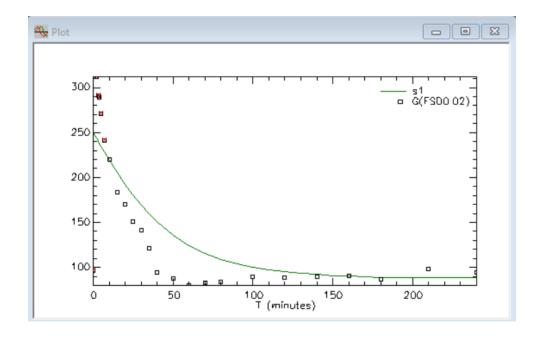
$$\frac{dX(t)}{dt} = -p_2[X(t) - S_I[I(t) - I_{ss}]]$$

ΙΙ. Στις παραμέτρους S_G , G_0 , S_I , p_2 που παραμένουν ίδιες τόσο στο σύνθετο όσο και στο απλοποιημένο μοντέλο θέτουμε τις ίδιες αρχικές τιμές με αυτές που αναγράφονται στο ερώτημα 1Ι. Όσον αφορά την παράμετρο p_L , παρατηρούμε ότι αυτή συμβολίζει τον ρυθμό παραγωγής της γλυκόζης, με αποτέλεσμα να έχει τις ίδιες μονάδες μέτρησης με την ενεργότητα της γλυκόζης $S_G=k_1$, δηλαδή $1/\min$. Έτσι, αποφασίστηκε αυθαίρετα να λάβει ως αρχική τιμή τα 0.01, με κάτω και άνω όριο τις τιμές 0.001 και 0.1 αντίστοιχα.

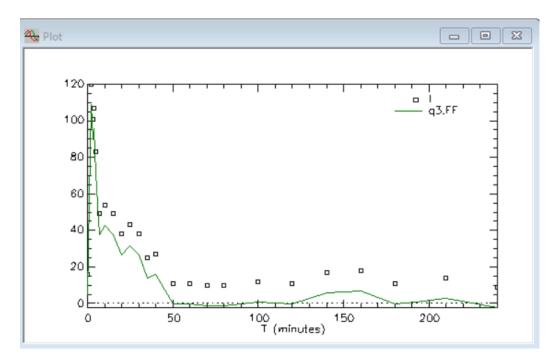

Εικόνα 12. Καθορισμός αρχικών παραμέτρων απλοποιημένου μοντέλου

ΙΙΙ. Ομοίως με το σύνθετο μοντέλο, αρχικά παραθέτουμε τα αποτελέσματα του μοντέλου (γλυκόζης και ινσουλίνης) πριν την προσαρμογή των παραμέτρων.

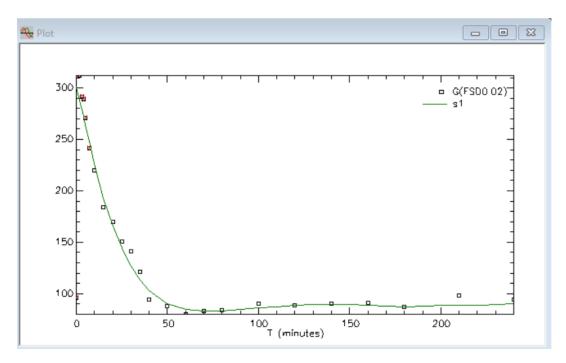
Εικόνα 13 . Συγκέντρωση γλυκόζης απλοποιημένου μοντέλου και σύγκριση με τα πειραματικά δεδομένα

Εικόνα 14. Συγκέντρωση ινσουλίνης απλοποιημένου μοντέλου και σύγκριση με τα πειραματικά δεδομένα

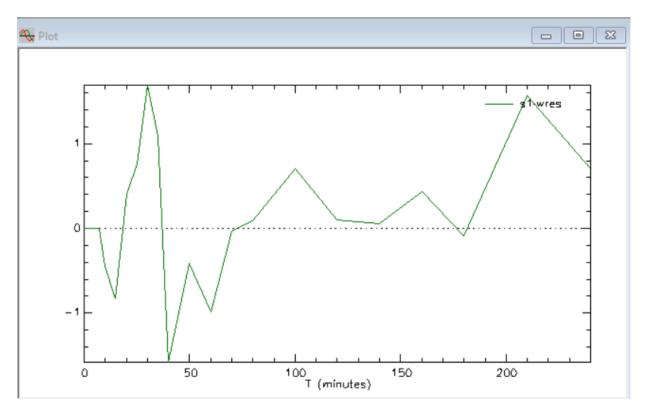
Παρατηρούμε ότι το απλοποιημένο μοντέλο αδυνατεί να προσφέρει επαρκή συσχέτιση με τα πειραματικά δεδομένα γλυκόζης, κάτι το οποίο παρατηρήθηκε εν μέρει και στο εκτεταμένο μοντέλο του ερωτήματος 1. Προφανώς, το εν λόγω ζήτημα πρόκειται να λυθεί μέσω προσαρμογής των παραμέτρων (μέσω της εντολής Fit).

IV,V. Έπειτα από προσαρμογή του μοντέλου στα δεδομένα γλυκόζης, σχεδιάστηκε εκ νέου η γραφική παράσταση προσδιορισμού της.

Εικόνα 15. Συγκέντρωση γλυκόζης έπειτα από προσαρμογή του απλοποιημένου μοντέλου στα δεδομένα

VI και VII. Παρακάτω παρατίθενται τόσο η ποιότητα προσαρμογής-μέσω αναπαράστασης της μεταβλητής s_wres του SAAM II- όσο και τα στατιστικά αποτελέσματα, συμπεριλαμβανομένων των τροποποιημένων παραμέτρων του μοντέλου.

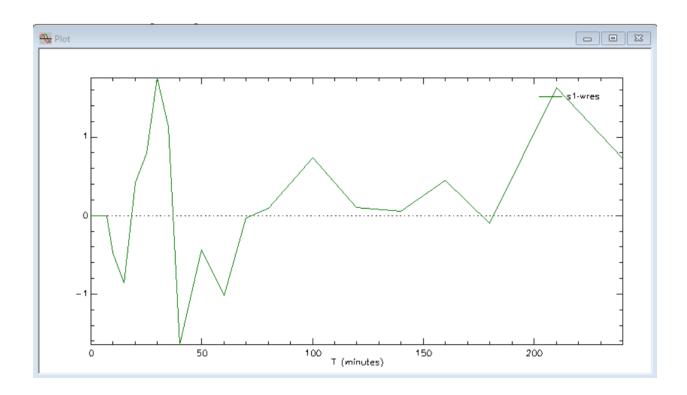
Εικόνα 16. Προσαρμογή του απλοποιημένου μοντέλου στα δεδομένα

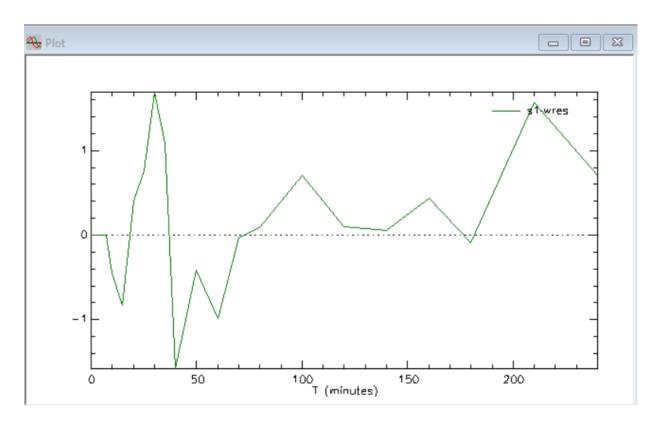
Parameter/Variable	Value	Std.Dev.	Coef. of Var.	95% Confid	lence Interval	
G0	300.38862	3.41633e+001	1.13730e+001	226.58319	374.19405	
SG	0.03387	2.06859e-002	6.10814e+001	-0.01082	0.07856	
SI 5.8	2142e-004	7.66042e-005	1.31590e+001	4.16649e-004	7.47635e-004	
p2	0.04176		8.58601e+001		0.11923	
pL 1.0	0000e-003	***	***	****	***	
		Derived Va	riables			
exl.bolus						
exl.infusion	3.05656	1.92379e+000	6.29399e+001	-1.09955	7.21266	
C Correlation Matr	ix C.c.	ovariance Mate	rix © Object	tive		
sl : G(FSD0.02)		tive Sca 2e+000	led Data Varia	nce		
SI : G(FSD0.02)	4.42632		3.622188e-001			
Total objective	4.42632	2e+000				
-						
AIC	3.46543	3e+000				
BIC	3.61382	8e+000				

Εικόνα 17. Στατιστικά αποτελέσματα προσαρμοσμένου απλοποιημένου μοντέλου

VIII. Με βάση το statistics window του ερωτήματος VII, έχουμε $S_I=5.82*10^{-4}(1/min)$ και $S_G=33.87*10^{-3}(1/min)$

ΙΧ. Για την σύγκριση των δύο μοντέλων καλούμαστε να παρατηρήσουμε δίπλα-δίπλα την προσαρμογή τους στα δεδομένα γλυκόζης.

Παρατηρούμε πως οι διαφορές μεταξύ τους είναι πρακτικά αμελητέες. Παρόλα αυτά, πέρα από τα αποτελέσματα καθαυτά, μεγάλη σημασία έχει και η ενσωμάτωση θεμελιωδών λειτουργιών στο εκάστοτε μοντέλο. Εν προκειμένω, παρατηρούμε ότι στο απλοποιημένο μοντέλο απουσιάζει η ενδογενής παραγωγή γλυκόζης από το ήπαρ, η οποία έχει αντικατασταθεί από έναν ρυθμό εισαγωγής γλυκόζης στο αντίστοιχο διαμέρισμα. Ταυτόχρονα, απουσιάζει και ο έλεγχος του ρυθμού έγχυσης γλυκόζης από και προς το ήπαρ μέσω της διαμερισματικής ινσουλίνης, που στο πλήρες μοντέλο αντιστοιχεί στην εισροή ινσουλίνης με ρυθμό k_6 . Με βάση τα παραπάνω, η χρήση του απλοποιημένου μοντέλου σε κλινικές δοκιμές σίγουρα θα οδηγούσε σε ελλιπή κατανόηση της επιρροής του ήπατος στα τελικά επίπεδα γλυκόζης ή/και πιθανή παρερμηνεία των κλινικών αποτελεσμάτων, ειδικά όταν για την διαμόρφωση του μοντέλου πραγματοποιείται fitting στα εκάστοτε πειραματικά δεδομένα.